

SIMON KERNICK

HANDEL MED DÖDEN

Översättning
Jan Risheden

BRA BÖCKER

BRA BÖCKER AB
Ångbåtsbron 1
Box 892
201 80 Malmö
www.bbb.se

HANDEL MED DÖDEN

Originalalets titel: *The Business of Dying*

Copyright © Simon Kernick 2002

Utgiven av Bra Böcker AB 2008

Sättning hos Type-it AS, Trondheim

Tryckt hos ScandBook AB, Falun 2007

ISBN 978-91-7002-561-7

Till Sally

Ett tack till alla dem som hjälpte till vid skrivandet
och utgivningen av denna bok.

Ni vet vilka ni är.

Del ett

De döda presenteras

I

DET FINNS EN sann historia som går så här. För några år sedan rövade en trettioårig man bort en tioårig flicka på gatan i närheten av huset där hon bodde. Han tog med henne hem till sin sjaskiga etta och utsatte henne för plågsamma sexuella övergrepp i en timme. Det kunde ha blivit mycket värre, men väggarna var papperstunna och en av grannarna hörde skriken. Hon ringde polisen och de kom och slog in dörren. Flickan blev räddad, men ärren har hon uppenbarligen kvar, och förövaren greps. Sju månader senare står han inför rätta och hans advokat får honom friad genom att påvisa en formell miss. Tydligt är hon av åsikten att det är bättre att tio skyldiga män går fria än att en oskyldig blir inspärrad. Han kommer tillbaka till området där han begick brottet och lever där som en fri man. Advokaten får sitt arvode, bekostat med skattemedel, och blir hyllad av sina kollegor för en strålande insats. De går förmodligen till och med ut på krogen för att fira med ett glas eller två. Samtidigt som varenda förälder inom en halvmil från mannen ifråga lever i skräck. Polisen försöker avdramatisera situationen genom att säga att de kommer att hålla honom under god uppsikt, men erkänner att de inte kan göra någonting annat. Som alltid vädjar de om lugn.

Tre månader senare ertappas flickans pappa med att hålla in bensin genom mannens brevlåda. Polisen har för en gångs skull hållit ord och har faktiskt huset under bevakning. Han grips, anhålls för mordbrand och mordförsök och får stanna i häktet. Lokaltid-

ningen drar igång en kampanj för att få honom friad och startar en namninsamling som runt tjugotusen personer skriver på. Som väntat ignoreras den av överheten, intresset falnar och sedan, innan hans fall kommer upp i rätten, hänger sig pappan i sin cell. Är detta berättelsen om ett framåtsträvande, klarsynt samhälle eller ett som är på väg att halka rakt åt fanders? Svara på det om du kan.

Men sensmoralen är desto enklare. Om du tänker ha ihjäl någon är det bäst att planera det ordentligt.

Klockan 21.01. Vi satt på parkeringen bakom hotellet Traveller's Rest. Det var en typisk engelsk novemberkväll: mörk, kall och våt. Inte det bästa tillfället att vara ute på jobb, men vem kan välja arbetstid numera? Traveller's Rest, vandrarens vila, såg inte alls speciellt vilsamt ut. Det var en av dessa moderna byggnader i rött tegel med skrikig belysning, snurrdörrar och en gång i veckan det nutidens gissel som heter karaokekväll. Den enda fördelen var att parkeringsplatsen på framsidan var avstängd för omasfaltering. Det innebar att våra byten måste köra runt till baksidan, utom synhåll från huvudingången och förhoppningsvis utan några kringströvande civila i närheten. Skulle de ana oråd? Det betvivlade jag. Inte förrän det var för sent i varje fall.

Väntandet avskyr jag. Det är den värsta delen av alltihop. Man får för mycket tid till att tänka. Så jag tände en cigarett och fyllde skuldmedvetet lungorna. Danny rynkade på näsan men sa ingenting. Han gillar inte rökning men är inte den som bråkar om det heller. Han är tolerant av sig. När vi tidigare pratat om fallet med den "påstådda" pedofilen hade Danny varit den som ställt sig bakom advokatens argument om att hellre tio skyldiga skulle få gå fria, vilket var typiskt honom. Och fullständigt skitsnack dessutom. Varför man skulle föredra att många drabbas framför att en gör det är mer än jag kan begripa. Det är som om man hade en tv-kanal med tjugo miljoner tittare som vill se på lekprogram och två

miljoner som vill se opera, och ändå bara visade opera. Om någon försökte driva ett företag utifrån det resonemanget skulle det gå i putten på en dag.

Men jag gillar Danny. Och litar på honom. Vi har jobbat ihop länge och känner till varandras styrkor och svagheter. Vilket är nyckeln till framgång i vår bransch.

Han vevade ner rutan på förarsidan för att släppa in lite luft. Kylan fick mig att huttra. Det var verkligen en riktig skitkväll.

”Personligen skulle jag ha tagit advokaten istället”, sa jag.

”Va?”

”Om jag varit den där flickans pappa skulle jag ha gett mig på advokaten istället för våldtäktsmannen.”

”Varför det? Vad skulle det ha tjänat till?”

”Därför att man kan hävda att våldtäktsmannen inte kunde hjälpa det han gjorde, att hans drifter helt enkelt inte gick att stå emot. Jag skulle ändå vilja skära kulorna av honom, men det är inte poängen. Poängen är att advokaten kunde ha valt att inte försvara honom. Hon var en intelligent, rationell kvinna. Hon visste vad han hade gjort och ändå gjorde hon allt som stod i hennes makt för att få ut honom på gatan igen. Därför var hennes brott värre.”

”Det resonemanget begriper jag inte alls.”

”Den största ondskan i världen kommer inte från dem som utför den utan från dem som ursäktar den.”

Danny skakade på huvudet som om han inte kunde tro sina öron. ”Herregud, Dennis, nu börjar du låta som någon jävla dödsängel. Du får faktiskt lugna ner dig lite. Ditt eget samvete är knapast snö vitt heller.”

Vilket var sant. Det var det inte. Men jag anser mig ha vissa principer – rättesnören för mitt uppträdande som jag strängt håller mig till – och därför menade jag att jag hade rätt att säga min mening.

Det var vad jag just tänkte tala om för Danny när det knastrade till i radion.

”Okej, de är här”, väste en röst ur högtalarna. ”En svart Jeep Cherokee, tre stycken i bilen. Det är de.”

Danny startade motorn medan jag tyst slank ut ur bilen, knäppte iväg cigaretten och gick mot stället där Cherokeen skulle dyka upp, väl medveten om att det här skulle bli den enda chans jag fick.

Det skramlade till när bilen nådde farthindret vid infarten, sedan kom den körande runt huvudbyggnaden och in på parkeringsplatsen där den körde sakta och letade efter en tom ruta. Jag började småspringa och viftade med armarna för att fånga förarens uppmärksamhet. I min Barbourjacka, skjorta och slips såg jag precis ut som en stressad affärsman.

Cherokeen fortsatte köra men stannade när jag kom fram till förarsidans fönster och bankade på det. ”Ursäkta mig, ursäkta mig.” Jag använde en annan röst nu. Gällare, inte lika självsäker.

Rutan gled ner och en hårdhudad jävel med en fyrkantig haka som såg ut att vara gjuten i järn blängde på mig. Han såg ut att vara runt trettiofem. Jag fick en nervös min. Både föraren och mannen i passagerarsätet, en äldre och mindre snubbe med brylcreem i håret och fet hy, började redan slappna av. De såg mig inte som något hot. Bara en vanlig skattebetalare som tjänar ihop till brödfödan genom att göra vad han blir tillsagd. Jag hörde att mannen i baksätet mumlade någonting men tittade inte ens på honom.

”Vad vill du?” frågade föraren otåligt.

”Öh, jag undrade bara ...”

Samtidigt tog jag upp pistolen ur fickan, fick ett ögonblick för mig att jag kanske inte hade osäkrat den och sköt honom med två skott i högra ögat. Han gav inte ett ljud ifrån sig utan sjönk bara tillbaka mot ryggstödet med huvudet hängande åt ena sidan och släppte med en darrning ur sig det lilla som var kvar av hans liv.

Snubben i framsätet svor högt och slängde omedelbart upp armarna i ett fåfängt försök att skydda sig. Jag böjde mig ner en aning för att se bättre och pumpade ut två kulor till. Den ena träffade

honom i armbågen, den andra i käken. Jag hörde hur den knäcktes. Han tjöt gällt av smärta och hostade sedan våldsamt när hans mun fylldes med blod. Han försökte dra sig bakåt på sätet, ålade runt som en galning, kunde inte acceptera att det var slut. Jag ställde mig stadigare, sköt igen och träffade honom mitt i pannan. På rutan bakom honom slog en röd blomma ut och hans glansiga ansikte slappnade genast av. Så här långt hade alltsammans tagit ungefär tre sekunder.

Men han i baksätet var snabb. Han hade redan fått upp dörren och var på väg ut med vad jag tyckte såg ut som en pistol i handen. Jag hann inte titta närmare efter. Istället backade jag tre steg och tryckte av när han kommit ut. Jag träffade någonstans i överkroppen men han fortsatte mot mig, och det snabbt. Jag fortsatte skjuta med pistolen i ett tvåhandsgrepp och bet ihop mot smäl-larna som exploderade i mina öron. Kulornas kraft kastade honom bakåt, drev honom mot bildörren. Han utförde en manisk, förvirrad dans till takten av pistolskotten, med fåktande armar och ben, och ilsket röda fläckar dök upp som inflammerade utslag på den vita, välstrukna skjortan.

Och sedan var magasinet tomt och allting slutade lika snabbt och dramatiskt som det börjat.

En sekund stod han kvar och höll sig i dörren för att få stöd medan det nästan syntes hur kraften rann ur honom. Sedan liksom halvt föll och halvt satte han sig, och på vägen tappade han taget om dörren. Han tittade ner på blodet på skjortan, sedan på mig, och jag såg hans ansikte klart och tydligt, vilket jag inte alls ville, för det var ungt, kanske en bit under trettio, och ansiktsuttrycket var helt fel. Vad jag menar är att det inte var en syndares ansikte. Där fanns inget trots. Ingen vrede. Bara bestörtning. Bestörtning över att någon stal hans liv. Han såg ut som någon som inte tyckte att han förtjänade det, och det var då jag borde ha insett att jag begått ett fruktansvärt misstag.

Istället vände jag blicken från hans stirrande ögon och laddade om. Sedan steg jag fram och sköt honom tre gånger i huvudet. Mobiltelefonen han hade i fickan ramlade i marken med en smäll.

Jag stoppade pistolen i jackfickan och vände mig mot Danny, som kom framkörande med bilen.

Och då fick jag se henne, kanske femton meter bort, i ljuset från nödutgången på baksidan, med en soppåse i vardera handen. Hon kunde inte vara mer än arton och tittade rakt på mig, fortfarande för chockad för att förstå att det hon hade bevittnat var verklighet. Vad gör man? En yrkesmördare i någon film skulle ha sänkt henne med ett skott i huvudet, fast det fanns ingen garanti för att jag skulle ha träffat henne på det avståndet. Och hur som helst är jag inte intresserad av att skada civila.

Hon förde handen till munnen när hon såg att jag hade sett henne och jag förstod att hon när som helst skulle ge ifrån sig ett skrik som förmodligen skulle väcka de döda, vilket jag inte alls ville med tanke på att jag just hade haft ihjäl dem. Så jag vände ner ansiktet, skyndade runt till passagerarsidan och hoppades att regnet och mörkret hade gjort det tillräckligt dunkelt för att den beskrivning hon skulle kunna ge av mig skulle vara värdelös.

Jag hoppade in och hukade mig ner. Danny sa inte ett ord. Han tryckte bara gasen i botten och så var vi därifrån.

Klockan var 21.04.

Färden till vårt första fordonsbyte tog exakt fyra minuter och omfattade en sträcka på cirka fyra kilometer. Vi hade parkerat en Mondeo i en liten lugn skogsdunge tidigare på dagen. Nu körde Danny in bakom bilen, stängde av motorn och steg ut. Jag sträckte in handen under passagerarsätet och drog fram en full femlitersdunk med bensin som jag portionerade ut över bilens inre. När dunken var tom steg jag ut, tände på en tändsticksask, klev undan en god bit och slängde in den. Sedan kastade jag in mordvapnet och walkie-

talkien som jag hade använt. Det hördes ett tillfredsställande, dovt ljud när bensinen tog eld, följt av en het pust.

När de hittade det förkolnade vraket skulle de inte få ut någonting av det. Vi hade inte lämnat några fingeravtryck och själva bilen skulle vara i princip omöjlig att spåra. Den hade stulits i Birmingham sex månader tidigare, fått nya skyltar och ny lack och stått i ett låst garage i Cardiff ända sedan dess. I den här branschen kan man aldrig vara nog försiktig. Tvärtemot vad folk tror kan de flesta kriminalare inte ens hitta pulsen på en tjackpundare, men man vet aldrig när man råkar ut för en ny Ellery Queen.

Därefter följde vi en i förväg bestämd rutt längs sex kilometer av omväxlande landsvägar och grusvägar, och klockan var 21.16 när vi körde in på parkeringen vid Ye Olde Bell, en välbesökt bykrog i utkanten av ett litet välmående pendlarsamhälle. Danny körde till bortre änden av parkeringen och stannade bakom en vinröd Rover 600.

Det var här våra vägar skildes åt.

”Såg den där tjejen hur du såg ut?” frågade han när jag öppnade dörren. Det var de första ord han sagt sedan skotten.

”Nej, det är lugnt. Det var för mörkt.”

Han suckade. ”Jag tycker inte om det. Tre mord, och nu har vi ett vittne.”

Jag fick medge att det inte lät speciellt bra när han uttryckte saken så, men just då fanns det ingen anledning att tro att vi hade någonting att oroa oss för.

”Tänk inte på det. Vi har sopat igen spåren ordentligt.”

”Det kommer att bli ett ordentligt pådrag efter det här, Dennis.”

”Det visste vi båda två när vi tog jobbet. Bara vi håller oss lugna och inte snackar kommer vi inte att känna av det.”

Jag gav honom en vänlig klapp på axeln och sa att jag skulle ringa nästa dag.

Nycklarna till Rovern låg bakom framhjulet på förarsidan. Jag steg in, startade motorn och följde efter Danny ut från parkeringen. Han körde söderut och jag norrut.

Och därmed borde hela saken ha varit utagerad, men det här var inte min turkväll. Jag hade knappt kommit en halvmil och närmade mig precis stället där jag skulle svänga av för att komma tillbaka till London när jag kom fram till en improviserad vägspärr. Det stod två polisbilar med blinkande blåljus vid sidan av vägen, och en samling poliser i neonfärgade säkerhetsjackor stod runt en BMW som de redan hade stoppat. Först fick jag hjärtat i halsgropen, men sedan lugnade jag snabbt ner mig. Det fanns ingen anledning till oro. Jag var en ensam obebäpnad man som körde en bil som aldrig varit mindre än åtta kilometer från Traveller's Rest, och de kunde inte ha fått ens någonting som liknade ett signalement på mig än. Klockan på instrumentpanelen visade 21.22.

En av poliserna såg mig komma körande och steg ut på vägen. Han blinkade med sin ficklampa och vinkade åt mig att stanna bakom den andra bilen. Jag följde anvisningarna och vevade ner rutan när han kom fram till förarsidan. Han var ung, inte över tjugotre år, och såg ganska valpig ut. Det sägs att man vet att man börjar bli gammal när man tycker snutarna verkar unga, och jag kunde ha varit den här grabbens pappa. Han såg väldigt entusiastisk ut också. Det skulle gå över. Någon meter bakom honom stod en annan polis och tittade på, men de båda andra hade fullt upp med föraren i den andra bilen. Ingen av dem såg ut att vara bebäpnad, vilket jag tyckte verkade lite dumt med tanke på omständigheterna. Jag kunde ha kört rakt igenom vägspärren utan att de hade haft en chans. Det kunde jag fortfarande.

”God kväll.” Han böjde sig ner till fönstret och granskade vänligt mig och bilen.

Det skadar aldrig att vara artig. ”God kväll själv. Vad kan jag stå till tjänst med?”

”Det har varit en incident vid ett hotell som heter Traveller’s Rest borta vid A10:an. För ungefär en kvart sedan. Ni har inte kört den vägen?”

”Nej”, sa jag. ”Jag kommer från Clavering. Jag är på väg in till London.”

Han nickade förstående och tittade sedan på mig igen. Det syntes att han av någon anledning inte var helt övertygad, fast jag begriper inte varför. Jag är inte den som brukar väcka misstankar. Jag ser ut som en genuint trevlig typ. Det borde inte ha ringt i några larmklockor.

Men det gjorde det. Kanske hade jag just träffat på den nye Ellery Queen.

”Har ni någon legitimation? Bara en ren rutinkoll.”

Jag suckade. Jag ville inte göra det här eftersom det mycket väl kunde orsaka en massa långsiktiga problem för mig, men det kändes inte som om jag hade mycket till val.

Bråkdelen av en sekund tvekade jag. Men bråkdelen av en sekund var allt jag hade.

Sedan stack jag handen i fickan och tog upp min legitimation.

Han tog emot kortet, inspekterade det noggrant, tittade på mig igen, sedan på kortet en gång till bara för att vara säker och undrade förmodligen varför hans instinkter tagit så fel. När han såg på mig igen var det med en generad min.

”Kriminalinspektör Milne. Jag ber så mycket om ursäkt, sir. Jag visste inte att ni var vid kåren.”

Jag ryckte på axlarna. ”Självklart inte. Du gör bara ditt jobb. Men om du inte tar illa upp så har jag lite bråttom.”

”Naturligtvis, sir, inga problem.” Han steg undan från bilen. ”Trevlig kväll.”

Jag sa god kväll igen och lade in backen. Stackars jävel. Jag mindes bara alltför väl hur det kändes att vara ute en sådan här kväll, att stå i timmar ute i hållregnet för sin skitlön. Att veta att de man

letade efter förmodligen hunnit många kilometer bort. Ack, lyckan att vara uniformerad polis.

Jag vinkade när jag körde förbi och han vinkade tillbaka. Jag undrade hur lång tid det skulle ta innan han tappade entusiasmen. Hur länge det skulle dröja innan han också insåg att den som spelade efter reglerna lika gärna kunde ställa sig och dunka huvudet i en tegelvägg.

Jag gav honom två år.